

Hon vågar att komma nära med hjälp av kameran. Nu möter du henne en gång i månaden i NWT:s Helg. Filmaren Sara Broos hittar inspiration i Berlin men hjärtat och livet finns i Fryksdalen.

Om dröm och verklighet

Det är slutet av juli och heta dagar då temperaturen stiger till över trettio. När luften är så vibrerande varm uppstår ett lugnare tempo och en febrig nästan förhöjd stämning. Till och med Fryken som alltid brukar ha kyliga stråk trots att temperaturen är hög är nu helt uppvärmd. Vissa älskar hettan och det varma vattnet, men jag föredrar Frykens iskalla underströmmar.

Jag är ute och kör på en grusväg på väg till sjön men vänder när jag ser att badplatsen är ockuperad av ett sällskap på minst tio personer. Tyskregistrerade bilar och högtalare med popmusik. Passerar en hund som står mitt i vägen och långsamt flyttar på sig, efter en stund dyker en katt upp vid dikesrenen, även den med rörelser i slow motion. Fryksdalsdansen pågår och Kolsnäsudden är full av båtar med solbadande människor. Amerikanerna kryper fram längs Sunnes gator med musik på högsta volym och händer och ben som sticker ut från nedvevade rutor.

Det är svårt att somna i hetan och dånet av musiken från Kolsnäsudden en mil bort.

Jag drömmer en märklig dröm att jag sätter min bil på autopilot så att jag ska kunna hoppa in i andras bilar medan jag kör, utan att de märker något. I hög fart klättrar jag ut genom fönstret och svingar mig rakt in i baksätet på en stor fullpackad Volvo. Hamnar mellan två flickor i tioårsåldern i sommarkläddingar. Föräldrarna är stressade, de ska hinna fram till campingen innan incheckningen stänger. Jag hamnar därefter i en Chryslers med ett ungt par från Hagfors som är på väg till Fryksdalsdansen och spelar Eddie Meduza på hög volym.

Min förarlösa Auris med sina lyktor som ett aggressivt rovdjur följer efter. Men precis innan jag vaknar går något snett. Min bil följer inte längre efter utan har svängt av från länsväg 241 över Munkforshöjden in på en enslig grusväg, nånstans mellan kommungränsen Sunne-Munkfors, i de vattensjuka myrmarkerna.

Jag försöker vila, läsa en bok, men även i skuggan är det för varmt. Försöker jobba men arbetsrummet är kokhett och tankarna alltför tröga. Får dåligt samvete över att jag beklagar mig. Sommaren ska ju vara varm och solig. Men det är något som inte känns helt rätt och vetskapen om klimatkrisen finns hela tiden i bakhuvudet.

Tänker på alla skogsbränder förra sommaren. Tänker på

min resa till Sicilien då det var 40 grader varmt, luften gjorde ont att andas och alla höll sig inomhus. Gatorna var tomma. Ser en debatt på tv om klimatkrisen där alla skriker att det är bråttom. Greta Thunberg som håller tal runt om i världen om att vi borde ha panik och att politikerna borde agera som om det var en kritisk nödsituation. Men det känns för överkligt, som en ond dröm. Och den vanligtvis goda egenskapen att man tror att allting ordnar sig kanske inte är så god i alla lägen. Ibland ordnar sig inte allt. Ibland finns ingen reservplan. Och även om man vet så vill man inte veta.

Tittar på den fantastiska tv-serien Chernobyl som gestaltar kärnkraftsolyckan 1986. Politikerna som visste, men som dölde sanningen, på grund av politiska och ekonomiska intressen. Trots att forskarna insåg faran och varnade. Tänker på utmaningen i att göra film av ett livsfarligt hot som inte syns; strålning. Hur mycket lättare det är att avfärda det som inte direkt syns. Men strålningen i svenska skogar efter Tjernobyl syntes genom hur cesiumhalterna sköt i höjden efter det radioaktiva nedfallet. Cesium har en halveringstid på 30 år vilket innebär att

hälften är borta sedan olyckan.

En vän ringer och frågar om vi ska åka ut och campa, sova i hängmattor ute i skogen. Hon föreslår en tjärn nära Ransjön. Jag svänger av från väg 241 in på en grusväg över Munkforshöjden, får en märklig känsla av att just den här vägen fanns med i min dröm även om jag aldrig kört på den. Vi kör in på en traktorväg och går sedan en lång sträcka rakt in i skogen. Solen står högt. Inga spår av människor, bara djur som gått på de här stigarna.

När vi går genom den vackra naturen tänker jag på hur svårt det är att föreställa sig att vi befinner oss i en krissituation. Naturen känns så ren och oförstörd, vattnet vi simmar ut i silkeslent och ljummet. Vid elvatiden på kvällen när vi ligger under bar himmel och ser upp mot rymden börjar lommen sjunga, ett melankoliskt nästan olycksbådande läte. Och jag sover lätt och drömmer än en gång märkliga drömmar där jag färdas till de mest osannolika platser, till nattens ljud, vattnets kluckande, fåglars läten och löven i vinden.

På morgonen packar vi ihop, har inte ens varit borta ett dygn, kört bil mindre än en halvtimme hemifrån och det känns ändå som om man befunnit sig i en helt annan värld och som att en dag varit en vecka. Julihetnan är

bortglömd. Det är redan augusti och kalla stråk i morgonluften som påminner om att hösten är på väg. Mer vardag och rutiner, men ändå finns alla andra parallella världar helt nära och möjligheten att träda in i en annan värld, bryta rutinerna, även om det bara är en kort stund och alldeles nära.

Det behövs inte alltid en flygresa över halva jorden.

FOTO: CLAES BONDE

